

Inde i Stuerne blev der nu, idet Dansen var ved at slutte, efterhaanden livligt af højkrøstede og lattermilde Gæster, der slog sig ned om de dækkede Teborde. I Salen dansede tilsidst blot tre-fire forfløjne Par, der ikke kunde faa nok men lod Musikken gentage Tappenstregen Gang efter Gang i stadig hurtigere Tempo. Snart begyndte ogsaa Vognene at køre frem. Med sin egentlige Mand, en høj og svær Grosserer, under Armen, tog Fru Engelhardt Afsked. Og med stolt Tilfredshed bemærkede Per, der lidt urolig havde søgt hende inde i Salen, at hun — sit Løfte til ham tro — var den første, der kørte bort.

Neergaard og Per fulgtes hjemad i den maanedklare Nat. Det var ikke Per, der havde søgt Ledsagelse; men da Neergaard ved Bortgangen havde spurgt ham, hvor han boede, og om de skulde følges ad, havde han paa den anden Side ikke fundet nogen Anledning til at undgaa Følgeskabet. Tværtimod. Nu, da han var fuldkommen beroliget med Hensyn til saavel sit eget som den andens Forhold til Fru Engelhardt, følte han et vist Behag ved Synet af den overvundne Medbejler, — han nød dennes Tilnærmelse som en Tribut, der ydedes ham som Sejrherreren efter Slaget. Heller ikke var han helt ufølsom for den udsøgte Høflighed, hvormed denne Verdensmand behandlede ham trods den store Aldersforskel, eller for